

Hồi 110

Văng sự như yên

Yến Phi tốt ngoài bảy tám trượng liếc một cái, lập tức hiểu tại sao Kỷ Thiên Thiên lại nặng tình với người này, bất luận từ góc độ nào mà nhìn, đối phương đều là một nam nhân tràn trề mị lực, sức hấp dẫn của gã là hoàn chỉnh mà thâm sâu, dưới bề ngoài anh vĩ tựa như có hàm ẩn vô cùng tận đợi mình đi khai quật phát hiện. Lúc này đôi mắt của gã ngập đầy thân sắc trầm uất có thể làm cho bất cứ một ai động tâm, làm cho Yến Phi tưởng tượng đến biến hóa của nhân thân của gã dưới những tình huống khác và sức biểu đạt gần như khiến cho người ta không có cách nào kháng cự, sức cảm nhiễm mãnh liệt đến mức cả tim gan cũng mọc ra cho mình xem.

Cho dù dưới tình huống rầy rà như vậy, nhưng vẻ phong lưu tiêu sái, khí chất lãng tử độc đáo đặc thù tràn trề tính phản ngược không một chút hãi sợ ái tình khiến cho hiện thân của gã không những không làm cho người ta cảm thấy đột ngột, hơn nữa còn tạo cho người ta cảm thấy chỉ có như vậy mới có thể hiển hiện sự phóng túng chí tình chí tính của gã, không ai có thể cản trở gã đi tranh đoạt ái tình của trái tim.

Yến Phi tự hỏi mình chưa từng gặp một ai dưới tình huống chưa nói qua bất cứ một lời nào, chỉ thông qua động tác ngồi và đứng là đã biểu đạt diễn dịch tận tình tận ý đạt dào của nội tâm như vậy, chàng chung quy đã minh bạch tại sao Kỷ Thiên Thiên đến hôm nay vẫn không có cách nào quên được gã. Có thể tưởng tượng được Kỷ Thiên Thiên từ lâu đã có ý rời bỏ Kiến Khang, cái ngày gặp phải gã, lập tức dâng trào tư vị động lòng lãng tích thiên nhai, cao bay xa chạy theo gã.

Nàng muôn lên lút chạy khỏi Kiến Khang, chính là vì nàng biết rõ mình không có cách kháng cự lại gã.

Ý tưởng đó làm cho chàng cảm thấy phiền muộn, tựa như tất cả mọi “nỗ lực” đối với Kỷ Thiên Thiên đều đã biến thành không còn bất cứ ý nghĩa thực chất gì nữa, chàng thậm chí không dám nhìn phản ứng của Kỷ Thiên Thiên đối với gã.

Thanh âm êm tai của Kỷ Thiên Thiên lại đang vang lên bên tai chàng, giọng nói bình tĩnh vượt ngoài ý liệu của chàng: “Người đứng đó, đừng động đừng nói gì, ta phải đi thương lượng với lão đại của ta trước đã”.

Người kia hiện ra thần sắc ngạc nhiên, hiển nhiên ngàn tưởng vạn đoán đều không tính tới Kỷ Thiên Thiên có ứng đối như vậy.

Bàng Nghĩa và Tiểu Thi ngồi chung cũng ngăn người, muốn nói lại không nên lời.

Yến Phi nhin không được nhìn sang Kỷ Thiên Thiên, nàng nở nụ cười mê hồn đón mục quang của chàng, yêu kiều thốt: “Yến lão đại có thể tản bộ nói chuyện chứ?”.

Nói xong giật ngựa quay đầu, nhắm một đồng gỗ chất cao như núi chậm chậm dong ngựa.

Yến Phi hướng về phía chiến sĩ Bắc Kỳ Liên canh phòng bốn bên gât đầu: “Đa tạ các vị giúp đỡ, các người có thể về rồi!”.

Nói xong truy theo sau ngựa của Kỷ Thiên Thiên.

o0o

“Vù”! Lưu Dụ mượn lực đàn hồi của cành cây vọt người lên, hạ xuống một cành khác ngoài ba trượng, đó là tuyệt kỹ quen dùng của Lưu Dụ, không những có thể di chuyển linh hoạt như bay trong rừng rậm, kỳ diệu nhất là có thể tùy ý cải biến phương hướng, cho dù kẻ khinh công thân pháp hơn xa gã cũng phải bị gã bỏ rơi.

Nhậm Thanh Thị tỉnh dậy, tay chân giống như điều hâu bắt gà bám chặt lưng gã, bất kể bọn họ có ôm ấp đi tâm hay không, ít ra vào giờ phút này bọn họ cùng ngồi chung thuyền qua sông, cùng chung mệnh vận.

Tiếng gió vùn vụt sau lưng, Lưu Dụ ngẫm kêu nguy quá, nếu không phải trước một bước vọt lên ngọn cây, rồi lợi dụng sức đàn hồi của cành cây gia tốc, hiện tại đã sớm bị Tôn Ân rượt kịp.

Lúc này gã từ trên cao hạ xuống, lập tức muốn điểm chân trên cành cây, chợt ngực đau điếng, nội thương phát tác, vì dụng khí vận lực quá độ mà dẫn tới nước này, đang thắm than trời hại ta rồi, chân khí từ bên Nhậm Thanh Thị truyền vào yếu huyệt trên lưng.

Kinh lực của Lưu Dụ lập tức hồi phục, sử xuất cước pháp vi diệu, điểm mũi chân lên cây, không bay xuống con đường đằng trước, trái lại bay xéo ra.

“Bình”! Cành lá tươi tắn, Tôn Ân giống như một con ác ưng lao chúm xuống vô thú sẵn, từ bên trái xông qua, thiếu chút nữa là đã cản đường bọn họ, hơn nữa nếu bọn họ không đổi phương hướng, bây giờ đã bị y rượt kịp.

Lưu Dụ ngậm lau mỗi hơi lạnh.

Chân khí của Nhậm Thanh Thị vẫn đều đều bất tuyệt dồn qua, thôi thúc chân khí trong mình gã lưu chuyển, dẫn đưa chân khí của gã về lại trong người nàng, mỗi một vòng vận chuyển, thương thế của hai người đỡ đi phần nào, thần diệu cực kỳ.

Đang lúc Lưu Dụ hạ mình xuống một thân cây khác, gã đã có lòng tin thập phần, lòng nghĩ nếu không thể bỏ rơi Tôn Ân trước khi trời sáng, tất nhiên khó thoát khỏi độc thủ, liền dồn sức lên mũi chân, mượn lực đàn hồi vọt mạnh như viên pháp, xông ra bên trên biển rừng, quẹo qua một khoảng cách gần bốn trượng, đầu nhắm phương hướng Dĩnh Thủy.

Lúc đó Tôn Ân cũng học theo gã vọt lên không bên trên rừng dày, gã liền lọt vào không gian tối đen của rừng rập trở lại, dùng thuật nhào lộn không ngừng cải biến phương hướng, bỏ rơi khắc tinh đáng sợ kia.

Bầu trời đêm sao thưa còn sót lại sắp rơi rụng, minh nguyệt đã giáng hạ vùng núi tây, Nhậm Thanh Thị biến thành nhẹ hồng như lông chim, không còn là gánh nặng nữa.

Lưu Dụ quay đầu liếc nhìn, Tôn Ân đằng sau cách xa sáu trượng như con đại bàng vọt khỏi đỉnh rừng.

Lưu Dụ cười dài một tiếng: “Thiên Sư không cần phải đưa nữa!”.

Gã sử Thiên Cân Trụ lao xuống, lặn vào trong rừng.

o0o

Kỷ Thiên Thiên giật cương dừng ngựa, quay lại mỉm cười: “Yến lão đại có chỉ thị gì không?”.

Yến Phi kinh ngạc, mỗi lần lúc Kỷ Thiên Thiên nhớ tới người đó đều lộ ra thần tình ruột gan đứt đoạn, muốn bỏ mà khó rời, khơi khơi người đó từ Kiến Khang truy thẳng tới đây, hiện thân trước mắt nàng, nàng lại thông dong đến mức khiến người ta khó tin.

Thật ra là chuyện gì đây? Yến Phi dừng bên cạnh nàng, chăm chú quan sát ngọc dung như hoa của nàng, quả thật phát giác không ra bất kỳ tư thái che giấu gì, cau mày: “Ta có thể có chỉ thị gì chứ?”.

Kỷ Thiên Thiên nhún vai: “Anh là lão đại mà! Người dưới có nghi nan, anh đương nhiên có trách nhiệm không thể ngồi yên, có đúng không?”.

Yến Phi trái tim không khỏi nhảy vọt lên, tuy vẫn chưa thể nắm bắt được tâm ý của nàng, bất quá còn tốt đẹp hơn nhiều so với nàng vừa gặp người kia lập tức thần hồn điên đảo, dẫn đo: “Nàng muốn ta có chỉ thị trên phương diện này, không sợ ta giả chuyện công mà tiếp chuyện tư sao?”.

Kỷ Thiên Thiên cười “hắc” một tiếng: “Chính là muốn xem anh có giả công lo tư không? Yến lão đại của tôi, anh có biết chỗ hấp dẫn Kỷ Thiên Thiên nhất của mình là chỗ nào không? Anh có hứng thú nghe nhịp tim của người ta không?”.

Yến Phi lòng kêu mẹ ơi, Kỷ Thiên Thiên quả là mỹ nhân biết quyến rũ nhất, giờ phút như vậy vẫn có thể đùa cợt vui chơi với mình, bất quá cũng không thể không thừa nhận tâm tình của mình có chuyển biến tốt, giỡn hớt: “Bản nhân đang rửa tai lắng nghe, hy vọng có thể biết thêm chút ít về sự cứng cổ của mình”.

Kỷ Thiên Thiên liếc chàng, che miệng cười nói: “Cứng cổ? Sự hình dung đó không phải là quá đáng. Nói cho anh biết! Người ta thương thức nhất ở anh đích thị là sự kinh ngạc vui mừng vượt ngoài ý liệu mà anh không ngừng mang đến cho người ta, có thể làm cái người khác không thể làm, giống như anh đột nhiên xuất chiêu đối với Hoa Yêu, Thiên Thiên không có cách nào đoán ra được, đó chỉ là một ví dụ. Biết mà! Người ta thật sự rất thích nói chuyện với anh, vì lời nói của anh độc đáo đặc thù lại có đầu óc, không có cách nào dự đoán biết trước được, không giống như người khác lời nói không chút hàm ý, qua qua lại lại toàn là khuôn sáo”.

Yến Phi cười khổ: “Nàng hình như càng dẫn càng đi xa đó!”.

Kỷ Thiên Thiên vui vẻ: “Sao lại dẫn xa? Tôi muốn nghe lời nói thành thật của anh mà! Nói cho tôi biết! Giả như gã là Từ Đạo Phúc, người ta nên làm sao? Anh có thể không được phép có mặt xung quanh lúc nói chuyện với gã”.

Yến Phi ngưng vọng nhìn nàng một hồi: “Lập trường bất đồng, có lối nhìn bất đồng, nàng muốn nghe là góc độ Yến Phi hay là góc độ Yến lão đại?”.

Kỷ Thiên Thiên không có một chút xíu thần thái khốn khó vì tình, tựa như có thời gian bất tận, hứng chí tươi tắn ngẩng nhìn bầu trời sắp rạng sáng, đáp: “Nghe hát đương nhiên là phải nghe hết bài mới có thể tận hứng, mau nói hết cho Thiên Thiên nghe đi”.

Yến Phi bắt đầu cảm thấy Kỷ Thiên Thiên đang dùng phương thức của nàng để biểu thị tâm ý với mình, còn có hiệu lực hơn so với dùng ngàn ngôn vạn ngữ giải thích với chàng về quan hệ hiện thời của nàng và đối phương.

Chàng thông dong thốt: “Đứng trên lập trường của Yến Phi, ta sẽ để cho nàng theo tâm nguyện mà chọn lựa. Tình cảm rất khó phân đúng sai, nàng yêu ai thì yêu người đó, chỉ cần đại tiểu thư nàng cao hứng là được, không cần lý gì tới tiểu đệ”.

Kỷ Thiên Thiên chăm chăm hăm hực nhìn chàng, cau mày: “Lập trường của Yến lão đại thì sao?”.

Yến Phi phá trời phá đất hiện ra nụ cười giảo hoạt đáng hận, đến gần làm như nghiêm trọng: “Yến lão đại đương nhiên là chuyện khác, có thể hoàn toàn không tránh né kỳ hiềm nói với nàng, nếu lão ca gã là Từ Đạo Phúc, mỹ nhân Thiên Thiên của bọn ta ngàn vạn lần không được để gã lừa, bởi gã không những là tên vô sỉ chuyên săn người khác phái làm trò vui, hơn nữa còn kéo nàng quán quyn vào vòng tranh đấu ở Nam phương giữa thế tộc địa phương và thế tộc kiều ngự, sắc thái tôn giáo Thiên Sư đạo càng làm cho sự tình thêm phức tạp. Đối với Yến lão đại mà nói, Thiên Sư đạo chỉ là giáo phái tà ác vừa ngu dân vừa lợi dụng dân, là kẻ có dã tâm lợi dụng sự bất mãn của người địa phương đối với người ngoại lai chế tạo ra mầm mống phản loạn, bất kể là Tôn Ân, Lư Tuần hay Từ Đạo Phúc, đều là lũ hảo nhân hữu hạn”.

Kỷ Thiên Thiên thở phào một hơi, nhắm đôi mắt đẹp trên lưng ngựa từ từ nói: “Lời nói của Yến lão đại mới là lời nói thật Thiên Thiên muốn nghe, Thiên Thiên đối với tôn giáo tuy có hứng thú học biết, lại kính nhi viễn chi, không muốn giáo nghĩa của bất cứ một thứ tôn giáo nào biến thành công cụ của tư tưởng, xiềng xích của tinh thần”.

Tiếp đó mở tròn mắt, chớp chớp hướng về phía chàng: “Nếu gã không phải là Từ Đạo Phúc thì sao?”.

Yến Phi cuối cùng đã minh bạch Kỷ Thiên Thiên hỏi này sao lại không để cho đối phương có cơ hội nói chuyện, là vì tránh cho Yến Phi từ thanh âm phán đoán ra gã có phải là lão Từ, như vậy trò chơi trước mắt không có cách nào tiến hành, trong lòng trào dâng tư vị động lòng khó tả, mỉm cười đáp: “Càng đơn giản, hỏi cho rõ gã sao lại phải lừa gạt nàng về thân phận, rồi mới quyết định có nên lấy đó mượn miệng thỉnh gã cắt đi, đó là lập trường chung của Yến lão đại và Yến Phi”.

Kỷ Thiên Thiên cười “hắc” một tiếng duyên dáng, háy chàng một cái, đáp ứng: “Biết rõ rồi!”.

Quất ngựa quay trở về doanh trại.

o0o

Lưu Dụ đuổi sau lưng Nhậm Thanh Thị, xuyên qua một cánh rừng thưa bờ tây Dĩnh Thủy, toàn tốc lướt về phía Dĩnh Thủy.

Sắc trời đã bắt đầu hừng sáng, sự uy hiếp của Tôn Ân còn chưa giải trừ, nếu cách chạy trốn của Nhậm Thanh Thị chỉ là bơi qua bờ bên kia, tiền đồ của bọn họ vẫn chưa thể lạc quan, vì nội khí của hai người đã gần sát tuyệt cảnh đèn dầu khô cạn.

Nhậm Thanh Thị xuyên qua vùng cây cỏ, Dĩnh Thủy giắt ngang đằng trước, Xà hiết mỹ nhân vừa chôn chồng đó chạy vào chỗ cây cỏ rậm rạp bên bờ, biến mất không thấy đâu.

Lưu Dụ không còn đường lựa chọn nào khác, gã đã nghe thấy tiếng xé gió của Tôn Ân cỡ ngoài mười mấy trượng từ xa đến gần, hiển thị đôi phương đang phấn đấu hết hơi sức còn lại, gia tốc đuổi theo.

Giây phút gã vệt tẩn cây cỏ, một chiếc thuyền buồm nhỏ dài khoảng hai trượng đang yên ắng đỗ bên bờ, Nhậm Thanh Thị chém đứt giây cột thuyền, còn nhắc mái chèo, gắng gượng đẩy một tảng đá bên bờ.

Thuyền buồm trôi ra lòng sông.

Nhậm Thanh Thị rít lên: "Mau lên thuyền!".

Không cần ả phân phó, Lưu Dụ vui mừng nhìn ra vọt mình lên, nhắm hướng khoang thuyền.

Nhậm Thanh Thị chạy tới đuôi thuyền, khua chèo xuống nước, nước bắn tung toé, thuyền buồm lập tức hoạt động, thuận theo dòng nước trôi đi, dạt xuống phương Nam.

"Bịch" một tiếng, Nhậm Thanh Thị ôm chèo té ngổ xuống, không ngừng thở hổn hển, cả khí lực để nói chuyện cũng mất hết.

Lưu Dụ lại bận kéo buồm, không nhìn ả.

Thể hình cao to làm cho người ta rùng mình run rẩy của Tôn Ân xuất hiện bên bờ, thuyền buồm đã sớm thuận dòng trôi ra hai mươi mấy trượng, mau chóng gia tăng khoảng cách giữa song phương.

"Bình"! Buồm căng gió, tốc độ càng lẹ.

Lưu Dụ yếu ớt ngã xuống.

Giọng nói của Tôn Ân xa xa truyền tới: “Hôm nay coi như các người mạng còn chưa dứt, còn lắm duyên nợ, hy vọng hai vị vẫn phước lớn mạng lớn!”.

o0o

Kỷ Thiên Thiên hất bàn đạp xuống ngựa, để Bàng Nghĩa dắt ngựa cho nàng. Họ Bàng dùng ánh mắt ra dấu với Yến Phi, như kêu chàng cố hết sức, tựa hồ không thấy Yến Phi được phần hơn.

Yến Phi sau khi giao ngựa cho Bàng Nghĩa, theo Kỷ Thiên Thiên đến bên bàn, mới phát giác Kỷ Thiên Thiên ra dấu ngăn người kia phát ngôn, trong lòng trào dâng cảm giác hoang đường.

Biểu hiện của người đó cũng vừa hay, không lộ một chút xú nghi hoặc đối với Kỷ Thiên Thiên hay đổ kỵ đối với Yến Phi, đôi mắt bắn ra thần tình trầm uất tự trách mình, lại thông dong như không, nhú nhú mày lại vẫn dễ nhìn làm sao.

Nếu gã thật là Từ Đạo Phúc, quả là bề ngoài kim ngọc, mặt trong hủ bại.

Tiểu Thi ngây ngô bất an nhìn tiểu thư của ả, hiển nhiên biết rõ vị trí khó xử của Kỷ Thiên Thiên, vì ả là người rõ nhất mối quan hệ trong quá khứ giữa Kỷ Thiên Thiên với người này.

Kỷ Thiên Thiên ngồi vào cái ghế do Yến Phi kéo ra cho nàng, ngưng vọng nhìn cự tình nhân, đôi mắt đẹp chăm chú, thần thái bình tĩnh đến mức khiến người ta cảm thấy khác lạ.

Chiến sĩ Bắc Kỳ Liên xung quanh doanh trại đã triệt tẩu toàn thể, Đông đại nhai hồi phục lại sự yên tĩnh, Đa Oa tộc không thuộc vào thế giới ban ngày, bọn Trịnh Hùng vẫn còn ngủ vùi chưa tỉnh, bất cứ một ngày nào đối với Biên Hoang Tập mà nói, bắt đầu như vậy cũng là quá dị thường.

Yến Phi thông thả ngồi xuống bên cạnh Kỷ Thiên Thiên, đặt Điệp Luyến Hoa lên mặt bàn, cùng người kia bốn mắt giao trả, người kia hiện ra biểu tình bất lực, biểu thị vì Kỷ Thiên Thiên có lệnh, không dám nói chuyện, tựa như một đứa bé phong lưu tiêu sái.

Yến Phi thầm thở dài, chàng ít ra có tám thành tin chắc người đó là “Yêu hầu” Từ Đạo Phúc, trong thiên hạ có thể thật sự gọi là cao thủ đầu có nhiều, mà người trước mắt khẳng định là một, giống như Hách Liên Bột Bột hay Đồ Phụng Tam, làm cho chàng

không có cách nào vừa gặp là nhìn thấu, dạng cao thủ đó, không thể tùy tùy tiện tiện thâm nhập dò xét được.

Chàng thật ra hy vọng gã là Từ Đạo Phúc, hay là hy vọng gã không phải là Từ Đạo Phúc? Nếu Kỷ Thiên Thiên chịu nổi lại tình xưa với gã, Yến Phi chàng có phải có thể từ biệt tình lúc nào cũng có thể chết đuối mà thoát khổ được vui, hay là ôm họa đắm chìm?

Mất Kỷ Thiên Thiên, đả kích đối với chàng có phải còn nghiêm trọng hơn so với đả kích thất tình ở Trường An? Yến Phi chợt phát giác hạnh phúc khoái lạc sau này của chàng hoàn toàn quan hệ đến diễn biến sự tình trước mắt.

Thanh âm của Kỷ Thiên Thiên vang lên, tựa như xa xăm cuối trời, lại như gần sát bên tai, dịu dàng hỏi: “Người có phải là Từ Đạo Phúc không? Chỉ cần đáp phải hoặc không”.

Yến Phi, Tiểu Thi và người kia đồng thời kinh ngạc, Yến Phi và Tiểu Thi là vì câu hỏi trực tiếp của Kỷ Thiên Thiên, khô gọn sắc bén vượt ngoài ý liệu, còn người kia lại không nghĩ tới Kỷ Thiên Thiên hỏi như vậy, càng không thể tưởng được Kỷ Thiên Thiên vạch trần thân phận thật sự thẳng mặt”.

Người đó bần thần dựa lưng vào ghế, lộ nụ cười khổ não có thể làm bất cứ một ai sinh ý tội nghiệp, nụ cười bất lực sinh ra tình cảm có thể tha thứ cho gã, cúi đầu nói: “Ta che giấu Thiên Thiên là có nỗi khổ, đầu lâu của ta là một trong những vật triều đình Kiến Khang muốn có nhất. Trên sự thật ta đã phản bội lại lệnh sư phụ không cho phép phân thân vì tư tình nam nữ, nhưng lại không thể nào kềm lòng được. Từ Đạo Phúc ta hôm nay đến đây không phải là cầu xin Thiên Thiên về lại bên mình ta, chỉ là hy vọng có thể thú nhận với Thiên Thiên. Nếu để tất cả sự tình trùng diễn trở lại, ta vẫn sẽ che giấu thân phận, vì ta sợ Thiên Thiên sẽ chịu ảnh hưởng gièm pha tai tiếng của bọn cao môn Kiến Khang đối với bọn ta, chối từ ta từ xa, lúc đó sinh mệnh của ta sẽ vì vậy mà khiếm khuyết một đoạn hồi ức mỹ lệ vĩnh viễn hối hận. Lời nói của ta hôm nay đến đây đã hết, nói ra rồi ta lập tức cảm thấy thư thả rất nhiều”.

Liền đứng dậy, mục quang quay sang Yến Phi, vui vẻ thốt: “Vị này chắc là Yến huynh, rất cảm kích người đã chiếu cố Thiên Thiên, càng không hy vọng bọn ta sẽ trở thành địch nhân, bất quá nếu theo sự phát triển hình thế hiện thời, tựa hồ mệnh vận không thể như nguyện ý được”.

Ngưng một chút lại than: “Đi đi! Dẫn Thiên Thiên đi đi! Trì hoãn nữa thì cơ hội ly khai cũng sẽ mất”.

Nói xong không đợi Kỷ Thiên Thiên nói gì, thần nhiên bỏ đi, cao giọng hát ca: “Gian nhân bất tại tư, thủ thử dục thù dĩ? Sào cư tri phong hàn, huyết xử nhận âm vũ; bất tằng viễn biệt ly, an tri mộ trù lữ?”.

Giọng ca hoang hàn bi tráng, tràn trề một thứ khí vị thể lương túy tửu cao ca và lưu lảng thiên nhai, quả là cảm động phi thường.

Tiểu Thi đôi mắt lập tức đỏ lên.

Yến Phi da đầu ngứa ra tê tái, bắt đầu minh bạch Kỷ Thiên Thiên sao lại vì gã mà thần hồn điên đảo, người này không những văn võ toàn tài, hơn nữa có trực giác linh mẫn vượt quá người thường đối với nữ tính, vừa thấy Kỷ Thiên Thiên sẽ vì gã là Từ Đạo Phúc mà lập tức hạ lệnh đuổi khách, trước mắt tất cả đều biến thành không thể văn hồi, là liền tiên phát chế nhân, biểu diễn một phen, lại tiêu sái ra đi, làm cho Kỷ Thiên Thiên càng quên không được gã.

Kỷ Thiên Thiên dõi theo gã, thần tình ngây ngốc, hiển nhiên không đỡ nổi “công thể tình yêu” của Từ Đạo Phúc.

Yến Phi trong lòng cười khổ.

Đối thủ ở Biên Hoang Tập hết người này tới người nọ, hết chuyện này tới chuyện nọ càng khó xử lý, ngày tháng như vậy thật ra là lạc thú hay là khổ sai? Chàng thật không rõ.

Chàng ngênh đón mục quang của Kỷ Thiên Thiên.

Đôi mắt đẹp của Kỷ Thiên Thiên thần thái dần dần hiển hiện, khoé môi hé một nụ cười, tiếp đó khuếch tán như sóng đợt lăn tăn, hóa thành tiếng cười “hắc” yêu kiều, mang chút ảm áp tươi tắn thốt: “Anh hiện tại chắc biết rõ tôi sao lại yêu gã chứ! Bất quá mọi việc đã thành quá khứ, bởi tình lang thật sự của tôi đã xuất hiện, không còn hứng thu nghe lời nói lão mỵ lệ nữa”.

Lại đưa mục quang nhìn ánh mặt trời dịu dàng của rạng đông đã dâng lên khỏi Dĩnh Thủy, diễm đam thốt: “Gã chừng như đã quên giải thích chuyện hành thích cha nuôi lại dụng nhảm các anh, đó là cái tôi vĩnh viễn cũng không thể tha thứ cho gã”.

- o O o -